

nem. Nu er ogsaa dette Andragende paamy indbragt af en anden Nigsdaagsmand iaar, og nu faae vi at se, om det heller ikke iaar vil føre til Noget. Seg vil haabe det; men hvis det ikke sker, saa vil jeg beklage det, thi jeg tror ikke saaledes, som den ærede Ordsfører mente, at de ikke have noget juridisk Krav. Det forekommer mig, at det staar tydelig i Grundlovens § 82, at der intet Indgreb kan gjøres i Eiendomsretten; men naar man forbyder Folk at komme til deres Forder, da er dette et Indgreb i Eiendomsretten (Latter). Seg ser nok, at den høitærede Minister ler, men de paagjældende Folk le ikke deraf. De synes, at naar de have Loven i Haanden, hvori der udtrykkelig staar, at der ikke maa gjøres Indgreb i Eiendomsretten, kunde der for dem være Grund til at tro, at Ministeren ikke vilde negte at give dem Erstatning, naar hele Udvalget anbefaler det, naar hele Thinget vedtager det, og naar jeg som deres Repræsentant gjør alt Muligt derved. Seg beider imidlertid den høitærede Minister at lægge Mærke til, at jeg ikke kjender disse Folk bedre end enhver Anden, og at jeg ikke bryder mig om, enten de ere mine Vælgere, eller de ikke ere det. Det er slet ikke derfor, at jeg omtaler det, og den høitærede Minister tager meget feil, dersom han tror, at dette har nogen Virkning paa mig. Nei, jeg paataaler det, fordi det er Ret, billigt og retfærdigt, og fordi det er min Pligt at gjøre det, og jeg raader den høitærede Minister til at gaa ind paa dette Forslag, fordi jeg er overbevist om, at Regjeringen netop derved vilde kunne vinde Popularitet hos Befolkningen. Det er aldeles urigtigt at modsætte sig disse billige og retfærdige Krav; det er urigtigt at sige, at man ikke kan gaa ind derpaa for Konsekventens Skyld, og saa gjerne jeg derfor vilde rose Ministeriet, er jeg dog ikke istand dertil. Den høitærede forhenværende Indenrigsminister svarede mig, at det gjorde jeg ikke alligevel, men jeg forsikrede at, saa gjerne jeg end vilde, saa var det umuligt at rose Regjeringen, thi saa kunde man jo sige til mig: Hvorledes kan Du rose en saadan Regjering, naar du selv beviser, at den ikke vil gaa ind paa billige og retfærdige Krav. Det er ikke den nuværende høitærede Minister, som har givet Afslaget, og jeg vil derfor nu bede ham at gaa ind paa, at give disse Folk denne billige Erstatning af 150 Rd. for den Enes Bedkommende og 100 Rd. for den Andens Bedkommende, dersom han tror, at det kan være passende. Dette Sidste skal jeg ikke udtale mig videre om, da det er Noget, som jeg ikke har undersøgt, og jeg ikke vil staa her og anbefale Noget, som jeg ikke kjender; men at de bør have en Erstatning, naar hele Udvalget indstiller det, og hele Nigsdagen vedtager det, det synes jeg er klart. Seg gad ellers nok vide, hvad disse Høvisninger til Ministeren skulde have at betyde? Seg betragter en saadan Høvisning ikke alene som en Anbefaling, men ogsaa som en Attest for, at

de have et Krav paa Statskassen, og dersom Ministeren kunde behandle det ganske, som han vilde, saa havde det jo ikke meget at betyde med Hensyn til Hensstillinger, thi saa var Ministeren fuldstændig eneraadende. Dersom den høitærede Minister vilde gjøre det, saaledes som jeg skjønner, at det burde være, naar det skulde være retfærdigt og billigt imod alle billige Krav, nemlig at efterkomme Indstillingen, saa kunde jeg ikke have Noget derimod, og saa vilde jeg uden videre henstille det til Ministeren; men naar Ministeren vil gaa i modsat Retning, og naar han, endog efterat han selv har tilstaaet, at der er gjort Indgreb i Eiendomsretten, dog ikke vil bevilge dem Erstatning for Konsekventernes Skyld, saa maa jeg meget beklage dette. Der var to ærede Medlemmer af Thinget, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) og den daværende Conseilspræsident (Holstein-Holsteinborg); som støttede mig, men de kunde dog ikke hjælpe mig imod Ministeren . . .

Formanden: Det ærede Medlem vogter sig ikke tilstrækkelig for at komme ind paa den Afvei, som jeg tidligere har advaret det ærede Medlem imod. Seg henstiller iøvrigt til det ærede Medlem at fatte sig noget fortere, da det ærede Medlem vistnok ikke kan være forbleven uopmærksom paa, at han trætter Thinget noget ved sine Bemærkninger.

J. Kruse: Dette skulde jeg meget beklage; men jeg troede dog, at Sagen var af en saadan Bigtighed, at Thinget kunde ønske at blive bekendt med, hvorledes det hænger sammen.

Formanden: Der er ikke Tale om, at Sagens Bigtighed jo er stor nok til, at den kan trænge til Forhandling; men det ærede Medlem maa huske paa, at det Punkt, som han taler om, er enstemmig indstillet til Vedtagelse af Udvalget og desuden motiveret af den ærede Ordsfører.

J. Kruse: Seg indrømmer Bigtigheden af, hvad den høitærede Formand siger; men jeg veed ikke, ved hvilken Leilighed jeg skulde give Thinget Oplysningen om, hvorledes dette Forhold staar, naar det ikke skulde være ved denne. Seg tror dog, at Thinget lægger særlig Vægt paa at faae at vide, hvorledes det virkelig hænger sammen med Hensyn til, om dette Krav virkelig er et grundet Krav, og jeg skylder ogsaa for Offentligheden at bevise, at jeg har gjort, hvad der stod i min Magt at gjøre . . .

Formanden: Dette Sidste ikke. Thinget vil uden Tvivl være det ærede Medlem erkjendeligt for Oplysninger angaaende Sagen; men det ærede Medlems tidligere personlige Strid hos